

urimelig dyrt, saa overdreven flot, saa tententøst, at jeg ikke forstaaer, den højtærede Minister har villet sætte sit Navn under et saadant Aktstykke.

Jeg vil saa gerne gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til Socialdemokratiets Afstemning. Vi foreslaa fra vor Side at nægte de 10 første Love, som staa opførte paa Dagsordenen, Overgang til tredje Behandling. Jeg tror, at Socialdemokratiet herigennem har udtrykt sin Villie og sin Stilling til disse Spørgsmaal saa klart og tydeligt, som man kan. Om de 3 Forslag, som foreligge ved Siden af vort, nemlig Regeringens Forslag, Ordførerens Forslag og saa det Forslag, som er fremsat af de ærede Medlemmer fra Middelfart (Slengerik) og Ringsted (Zahle), skal jeg udtale, at Forsvarsværdien i disse 3 Forslag staaer for mig som ganske ens. De ere lige umulige, naar Talen er om, at vi skulle etablere et Forsvar overfor en Stormagts Angreb. Alle 3 vilde blive den største Skuffelse for vort Folk, og det vil vise sig, at det Forsvar, man mener at bygge paa dem, ingen nævneværdig Betydning vilde have, men vilde være rendt over Ende i Løbet af ganske kort Tid. Men dog vil jeg ikke sætte de 3 Forslag ens alligevel, idet nemlig det Forslag, som er stillet af de ærede Medlemmer fra Ringsted (Zahle) og Middelfart (Slengerik), har to meget store Fordele fremfor Regeringens Forslag og det Forslag, som den ærede Ordfører har stillet. For det første gør det nemlig København til en aaben By, det afskaffer alt Fæstningsvæsen her i vort Land, og for det andet er det langt, langt billigere end noget af de andres Forslag. Jeg kan, ligesom den højtærede Minister, sige, at hvis der skulde indføres Dødsstraf med Hensyn til Afstemningen, vilde jeg stemme for det Forslag, som var stillet af de Herrer ærede Medlemmer fra Middelfart og Ringsted. Dernæst er det Socialdemokratiets Mening at ville stemme for Ændringsforslag Nr. 6 vedrørende Forslag til Lov om Befæstningsanlæg. Det er et Forslag, som er stillet af de ærede Medlemmer fra Ringsted (Zahle) og Middelfart (Slengerik), og et Forslag, som er i Overensstemmelse med Socialdemokratiets egen Stilling. Det er et Forslag, der har den Fordel, at det gaar virkelig til Bunds, at det afskaffer alt Fæstningsvæsenet her i Danmark baade til Lands og til Vands. Det er, som sagt, et Forslag, som er i Overensstemmelse med vor egen Stilling, og som vi derfor med Glæde ville yde vor Stemme.

Til Slutning vil jeg gerne gøre nogle

enkelte Bemærkninger om Stillingen, saaledes som den former sig i Øjeblikket. Der vil jeg sige med Hensyn til Socialdemokratiets Stilling, at vort Parti staaer enigt og fast. Der er ingen Vaklen, der er ingen Tvivl, der er intet Frafald nogetsteds i vore Rækker. Og det gælder ikke alene her inde paa Rigsdagen, men ogsaa rundt omkring i Landet, at Socialdemokratiet over hele Landet har sluttet sig enstemmigt og med Glæde om vort Forslag. Vi kunne holde offentlige Møder ude over det hele Land og ingen Steder møde vi fra vor egen Side den ringeste Modstand, vi møde kun Glæde og Tilfredshed med den Stilling, vi have indtaget. Men se vi derimod paa vore Modstandere her i denne Sal, er det Uenighed, Strid og Splid, Vaklen og Tvivl, Frafald, Løben fra den ene Lejr over i den anden, Uenighed saa godt som over hele Linien. Ja, det er jo ikke alene Uenighed, der præger de Herrer, men det er vild Opløsning. Den ene staaer op og taler mod den anden. I Gaar hørte vi en Række Talere, som stod frem og tog Afstand og ikke vilde være med til at stemme for dette eller hint. Der er Opløsning over hele Linien. Stillingen i Reformpartiet synes i Øjeblikket at være omtrent, som den var blandt Molboerne, at de ikke ere i Stand til at finde deres egne Ben. De vide ikke, hvor de skulle gaa hen, hvorledes de skulle stemme, der er, som sagt, Uenighed og Strid og Splid over hele Linien. Saaledes er det herinde i Rigsdagen, men er det bedre ude i Befolkningen? Nej, paa ingen Maade. Der ser man den samme Vaklen, den samme Tvivl, den samme Uenighed. Man ser, hvorledes Vælgere opsigte deres gamle Rigsdagsmænd og ikke længere ville have med dem at gøre, hvorledes Partierne forskyde sig fra den ene Side til den anden.

Det var sikkert gode Ord, som i Gaar blev fremsatte af det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen). Det var et Ord i rette Tid. Den Tale, han holdt i Gaar, var i en vis Forstand en Tale, som jeg for mit Vedkommende var glad for, fordi det var en Tale, som bragte Klarhed til Veje. Det er, ligesom de forplumrede Vande begynde at skilles, at Taagen begynder at lette sig, og jeg tænker, at den højtærede Landbrugsminister nu snart kan finde sine egne Ben, saa han nu snart ved, til hvilken Side han skal gaa. Det synes, som om vore Modstandere skulle deles i to Lejre. Paa den ene Side staa de hele Fæstningsmænd